

MED BRYSTET SPENT

Karl Erik Harr, Oslo

”Indian Summer, Indian Summer. Stjerne laa som Bælter ind gennem den gulnede Skog, en ny Stjerne kom hver Dag” – nei, vi skal gi oss fort, vi skal ikke sitere til overmål. To linjer er nok og en vifte av minner og år slår ut sine bilder omkring oss: Det er Nils denne gang. Nils Magne. En vennehilsen, så lett å skrive til dette mottagelige sinn, denne evige soldat på landeveien: Ett, to, ett, to – slik kom han i årevis alltid marsjerende på veiene utenfor mitt hus på Kjerringøy. Da med et kobbelt av studiner etter seg. Polske, tjekkiske og fra Nederland. Alle henrykte Hamsun-lesere fra sine respektive fakulteter i ymse land. Alle professorer nå, har man inntrykk av, på institutter i Prag og i Utrecht eller der –

Flere av dem har jeg møtt: I Antwerpen eller i Paris – med lysende øyne fortalte de om Nordland – om Hamsun-land med Nils M. som den sprudlende, evige veiviser langs de landskaper der: ”Stjerne laa som Bælter ind gennem den gulnede Skog” –

Ett, to, ett to, med brystet spent mot stadig nye flokker av seminarfriske Hamsunister. Nils M. Kan noen tenke seg en mer entusiastisk meddikter i disse ”små sorgers dager”.

Jeg traff Nils under fjerne festspill i Nord-Norge. Et knippe nyspissede blyanter stakk opp av brystlommen. Han skulle drive P.R. for kulturen. Enten det gjaldt å beskjenke Kivijärvi eller skysse Edith Roger ut i naturen. Begge deler krevende, meget krevende. Siden har han fartet om. Blyantene stadig like nyspissede. En flom av artikler, av foredrag, kåserier, kommentarer.

Ennå ikke den sjuende Nils i huset, men på vei til å bli Tromsøs orakel når det gjelder litteratur. Godt å ha ham der hvis noe skulle komme på. Hvis der skulle seile opp en glemt forfatter å jubilere for eller et ukjent manuskript skulle komme for dagen. For ikke å snakke om glemte ekspedisjoner, bøker ingen andre har lest eller visst om.

Joda. Han er der. I høyeste grad. Rundt hushjørnene i Tromsø som i hans utlegning blir som et Montparnasse å regne, eller på talerstoler i Norges største litteraturseminar på Hamarøy.

Hvordan blir man elsket. Dette har jeg spurt meg om så mang en knusende gang. For Nils Magne Knutsen fra Kveøya i Kvæfjord må jo være tilnærmet det.

Jo, det må være denne sjeldne egenskap som heter å meddikte, å leve seg inn i bokverkene, se dem fra innsiden, fra sjøsiden. –

Da jeg stilte ut første gang i Tromsø i 1964 fantes ikke universitetet. Nu finnes der. Og med figurer som Nils M. har det også fått en profil. Måtte kunstlivet også engang være like heldig.

Men der blir nok marsjert langs landeveien en god stund ennå – før stiene blir gjengrodde og ”Nordlysnatten breder sig over Fjæld og Dal –”